

”

«ماهوره نور ۳ با تکنولوژی جدید توانایی تصویربرداری با دقت ۵ متر را دارد که فقط ۳۲ کیلوگرم وزن آن است. اگر با دانش نسخه قبلی می‌ساختیم، وزنش ۱۳۰ کیلوگرم می‌شد. ماهواره نور ۳ همچنین توانایی رصد امواج رادیویی را نیز در هر نقطه جهان دارد.»

پرسیدیم: «چند درصدش تولید داخل است؟» گفتند: «خدا را شکر به لطف تحریم‌ها تکنولوژی کاملاً داخلی است. حتی دوربین را نیز خودمان تولید می‌کنیم.»

سازه نباید وزن زیادی برای تحمل این باد داشته باشد و اینجا بخشی از تکنولوژی خاص ماهواره بر است.

متخصصان را در نمایشگرها می‌دیدیم که در حال چک‌های نهایی بودند و بعد، همه از سکوی پرتاب دور شدند. باد نسبتاً شدیدی می‌آمد و همه سردشان شده بود. صدای آژیر بلند شد. همه منتظر شمارش معکوس بودیم که یک باره از بلندگوها اصطلاحی به‌کار بردند و پرتاب چند دقیقه به تعویق افتاد.

سردار گفتند: «این اصطلاحی که شنیدید؛ یعنی تا پرتاب شروع بشود ما از سازمان هواپیمایی کشور درخواستمان را تمدید می‌کنیم تا هیچ پرنده‌ای در فضای تعیین شده نباشد و چون خارج از جو هم می‌رویم با سازمان‌های بین‌المللی فضایی هماهنگ هستیم تا به پایگاه‌های فضایی چین و آمریکا حتی نزدیک نشود و با بقیه ماهواره‌ها برخورد نکند.»

صدای آژیر دوباره پخش شد. دعا می‌کردیم ان‌شاء‌الله با موفقیت پرتاب شود. شمارش معکوس آغاز شد. همه تکرار کردیم: ده، نه، هشت، هفت، شش، پنج، چهار، سه، دو، یک، یازدهرا (س). همه لبه‌بلندی آمدیم و ماهواره‌ای را که با سرعت به سوی ابرها می‌رفت تماشا کردیم.

سریع به سمت صندلی‌ها برگشتیم و نمایشگر را نگاه کردیم و توضیحات پاسدار را گوش دادیم. گفت تا چند ثانیه دیگر قسمت اول جدا می‌شود و با موفقیت هم جدا شد. همه دست زدیم. یکی آن وسط جدی بلند شد و گفت: «الان کجا می‌افته؟» انتظار داشتیم بگوید ۲۰-۳۰ کیلومتر آن طرف‌تر. ولی گفت چاه‌ها!

